

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 3Co/236/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1515219402
Dátum vydania rozhodnutia: 21. 02. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Alexandra Hanusová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2019:1515219402.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Alexandry Hanusovej a sudcov JUDr. Romana Bolebrucha a Mgr. Patricie Skotnickej v spore žalobcu: WM Consulting & Communication, s.r.o., IČO: 34 127 798, Žilinská cesta 130, Piešťany, zastúpeného Roman Kvasnica a partneri s.r.o., IČO: 36 866 598, Žilinská cesta 130, Piešťany, proti žalovanej: V. A., nar. X.XX.XXXX, T. X, N., zastúpenej advokátskou kanceláriou KRION Partners s.r.o., IČO: 36 858 617, Palisády 50, Bratislava, o zaplatenie 3 507,12 eura s príslušenstvom, za účasti osobitného subjektu na strane žalovanej: Občianske združenie VŠEOBECNÁ OCHRANA PRÁV SPOTREBITEĽOV, Šafárikovo nám. 7, Bratislava, IČO: 42 362 962, na odvolanie žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Bratislava V č.k. 39C/525/2015-211 zo dňa 12.4.2017, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej vyhovujúcej časti a v časti náhrady trov konania **p o t v r d z u j e .**

Žalobcovi priznáva proti žalovanej plný nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi istinu 3 507,12 eura, zmluvný úrok 62,30 eura, úrok z omeškania 59,66 eura a ďalší úrok z omeškania 8,50 % ročne z 3 507,12 eura od 16.10.2013 do zaplatenia; vo zvyšku žalobu zamietol. Žalobcovi priznal náhradu trov konania v rozsahu 74,70 %. Žalobca sa žalobou doručenou súdu 18.9.2015 domáhal od žalovanej ako ručiteľky zaplatenia 3 507,12 eura spolu s úrokmi, ako aj úrokmi z omeškania, na základe zmluvy o splátkovom úvere č. XXXXXXXXXX zo 14.10.2005 (ďalej len „zmluva o úvere“), ktorý poskytol jeho právny predchodca Slovenská sporiteľňa, a.s., vo výške 225 000,- Sk (7 468,63 eura) s dohodnutou premenlivou úrokovou sadzbou vo výške 9,10 % T. A..

2. Súd prvej inštancie mal vykonaným dokazovaním preukázané, že predmetom zmluvy o úvere bolo poskytnutie splátkového úveru „ÚverPLUS na bývanie“ vo výške 225 000,- Sk (7 468,63 eura) s premenlivou úrokovou sadzbou 9,10 % ročne v deň podpisu zmluvy a poplatkom za poskytnutie úveru 4 000,- Sk (132,77 eura), poplatkom za správu úveru 50,- Sk (1,65 eura) mesačne, ktorý sa dlžník zaviazal splatiť v 119 mesačných splátkach (9 rokov 11 mesiacov) po 2 935,- Sk (97,42 eura) mesačne, zročnými v 1. deň kalendárneho mesiaca počnúc prvou splátkou splatnou 1.11.2005 do 1.9.2015. Zmluvné strany sa dohodli, že splatné úroky a splatné poplatky sa dňom splatnosti splátky, uvedenej v základných podmienkach zmluvy, pripíšu k istine a stávajú sa jej súčasťou. Dlžník bol povinný doručiť veriteľovi v lehote do šiestich mesiacov od čerpania úveru listiny preukazujúce účel, na ktorý bol úver použitý. Dohodou o ručení uzavretou podľa ustanovení § 303 až § 312 Obchodného zákonníka medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovanou došlo k zabezpečeniu záväzku dlžníka zo zmluvy o splátkovom úvere a žalovaná vyhlásila, že uspokojí pohľadávku veriteľa, ktorá vznikla z úverovej zmluvy a ktorú

tvorí istina 225 000,- Sk, úroky, úroky z omeškania a všetky poplatky a náklady spojené s úverovou zmluvou; pohľadávku a jej príslušenstvo, ktoré vznikne v dôsledku alebo v súvislosti s odstúpením alebo vypovedaním úverovej zmluvy, ak ju neuhradí dlžník riadne a včas.

3. Na námietku žalovanej ako prvé súd prvej inštancie posudzoval platnosť postúpenia pohľadávky podľa ustanovenia § 524 Občianskeho zákonníka, teda či boli dodržané podmienky určené ustanovením § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, podľa ktorého môže banka postúpiť bankovú pohľadávku, alebo jej časť, ktoré sa stali splatnými, ak pred úkonom postúpenia pohľadávky napriek predchádzajúcej výzve banky je dlžník v nepretržitom omeškaní s úhradou splatného záväzku viac ako 90 dní. Uviedol, že právny predchodca žalobcu na základe mandátnej zmluvy uzavretej medzi ním ako veriteľom a spoločnosťou INVEST-KAPITAL, a.s., zveril správu svojej pohľadávky evidovanej voči dlžníkovi a žalovanej. Urgenciou z 4.7.2012 vyzval mandatár žalovanú na okamžitú úhradu dlhu (pre omeškané splátky úveru), ktorého výška k 31.5.2012 bola 2 819,75 eura. Žalovaná ako ručiteľ a ani hlavný dlžník úver nesplatili. Právny predchodca žalobcu listom z 30.7.2013 vyzval dlžníka na splatenie ročných splátok úveru, s ktorými bol v omeškaní ku 30.6.2013 vo výške 3 793,64 eura s príslušenstvom v lehote do 15 dní od doručenia výzvy. Listom z 3.9.2013, doručeným žalovanej a aj hlavnému dlžníkovi 30.9.2013, právny predchodca žalobcu vyhlásil mimoriadnu splatnosť poskytnutého úveru, čím sa pohľadávka zo zmluvy o úvere stala splatnou v celom rozsahu 7 531,16 eura ku dňu vyhlásenia mimoriadnej splatnosti. K postúpeniu pohľadávky na žalobcu došlo zmluvou o postúpení pohľadávok uzavretou 25.9.2014 (po roku od výzvy). Z uvedených dôvodov vyhodnotil postúpenie pohľadávky ako platné. Zdôraznil, že mal za preukázané, že dlžník a aj žalovaná boli vyzývaní pred zosplatením záväzku na úhradu omeškaných splátok a aj na úhradu mimoriadne zosplateného úveru. Námietku žalovanej o nedostatku pasívnej legitímácie v spore, resp. predčasnom podaní žalobného návrhu z dôvodu, že dlžník nebol vyzvaný na zaplatenie záväzku, tak považoval za nedôvodnú.

4. Súd prvej inštancie nepovažoval za dôvodnú ani ďalšiu námietku žalovanej, že po vyčerpaní úveru došlo k zmene druhu úveru na bezúčelový spotrebiteľský úver, pretože ju žalovaná nepreukázala. V zmluve o úvere, v jej čl. II bod 5 boli stanovené podmienky, ktoré bol dlžník povinný splniť na preukázanie účelu použitých peňažných prostriedkov. V prípade nesplnenia tejto povinnosti bol veriteľ oprávnený zmeniť výšku úrokovej sadzby a úročiť úver úrokovou sadzbou pre bezúčelové úvery poskytované v dobe uzavretia zmluvy a platnou v deň rozhodnutia veriteľa o zmene úrokovej sadzby; zmena úrokovej sadzby mala byť účinná dňom rozhodnutia veriteľa. Súd prvej inštancie považoval za viac než pravdepodobné, že dlžník si nesplnil svoju povinnosť keď veriteľ, právny predchodca žalobcu postupoval pohľadávku s označením ako „Spotrebný úver na čokoľvek“. Mal za to, že aj v prípade, ak došlo k zmene druhu úveru zo splátkového úveru na bývanie na spotrebný úver na čokoľvek z dôvodu, že si dlžník nesplnil povinnosť zo zmluvy preukázať, že úver bol použitý na dohodnutý účel, mala táto skutočnosť vplyv len na výšku úrokovej sadzby, ktorú mohol veriteľ jednostranne zmeniť spôsobom dohodnutým v zmluve.

5. Súd prvej inštancie z prehľadu vykonaných splátok do 31.7.2013 zistil, že dlžník uhradil v nepravidelných splátkach 4 851,96 eura; zostatok pohľadávky ku dňu postúpenia bol 8 721,81 eura, z toho istina 6 213,65 eura po splatnosti, úroky celkom 2 508,16 eura, pozostávajúce zo zmluvných úrokov 1 282,43 eura, úrokov z omeškania 31,93 eura a 1 193,80 eura (príslušenstvo pohľadávky celkom 2 508,16 eura). Úver bol zabezpečený ručením. Žalobca uplatnil žalobou voči žalovanej ako ručiteľke pohľadávku len vo výške splátok od 1.10.2012 do konečnej splatnosti úveru 1.9.2015 vo výške 3 507,12 eura; súd prvej inštancie žalobcovi túto sumu priznal s poukazom na ustanovenia § 1 ods. 1 a ods. 2 písm. a) zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1986 Zb. o Slovenskej obchodnej inšpekcii v znení neskorších predpisov (ďalej len „zák. č. 258/2001 Z.z.“), § 497 až § 507 Obchodného zákonníka, § 52 ods. 2, § 546, § 547, § 548, § 549, § 550 Občianskeho zákonníka. V splátkach úveru boli zahrnuté aj dohodnuté úroky z úveru splatné posledný deň v mesiaci. Vzhľadom na zosplatenie úveru listom z 3.9.2013 a bod 4 čl. II zmluvy o úvere, priznal žalobcovi aj uplatnený úrok z úveru z neuhradených splátok od 1.10.2012 do zosplatenia 1.10.2013 vo výške 62,30 eura. Vo zvyšku úroku z úveru po zosplatení celého úveru žalobu zamietol, k čomu poukázal na závery rozsudku Krajského súdu v Prešove z 30.6.2015 sp. zn. 6Co/190/2014. Ďalej uviedol, že k zosplateniu celého úveru došlo listom doručeným žalovanej a aj hlavnému dlžníkovi 30.9.2013; splatnosť celého záväzku bola stanovená v náhradnom termíne do 15 dní od doručenia, to je do 15.10.2013. Keďže zosplatený úver nebol do 15.10.2013 splatený od 16.10.2013 bol dlžník a aj

žalovaná v omeškaní so splatením úveru. Podľa ustanovenia § 517 Občianskeho zákonníka v spojení s nariadením č. 87/1995 Z.z. ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka (ďalej len „nariadenie č. 87/1995 Z.z.“) bol úrok z omeškania 8 % + základná sadzba ku dňu 16.10.2013 vo výške 0,50 %, ak záväzkový vzťah vznikol pred 1.2.2013; daný záväzkový vzťah vznikol 14.10.2005. Žalobcovi vzniklo právo na zaplatenie úroku z omeškania v zákonom stanovenej výške od dátumu splatnosti jednotlivých splátok do 15.10.2013 v sume 59,66 eura a ďalší úrok z omeškania zo sumy 3 507,12 eura odo dňa nasledujúceho po splatnosti celého úveru, t. j. od 16.10.2013 vo výške 8,50 % ročne zo sumy uplatnenej istiny 3 507,12 eura do zaplatenia (žalobcom bol uplatnený zákonný úrok z omeškania z 36 splátok po 97,42 eura od 1.10.2012 do konečnej splatnosti uvedenej v zmluve 1.9.2015 do zaplatenia).

6. Súd prvej inštancie považoval za nedôvodnú aj námietku žalovanej, že žalobca nevedel ustáliť výšku pohľadávky; postúpená pohľadávka k 25.9.2014, dňu postúpenia, spolu s príslušenstvom bola 8 721,81 eura, z toho istina 6 213,65 eura. Žalobca si uplatnil istinu 3 507,12 eura a príslušenstvo, úrok z úveru a úrok z omeškania. K námietke neplatnosti postúpenia pohľadávky vo výške 8 721,81 eura, z dôvodu neexistencie dlhu, uviedol, že žalovaná nepreukázala, že by ku dňu postúpenia pohľadávok, pohľadávka právneho predchodcu voči dlžníkovi a žalovanej zanikla splnením. O trovách konania rozhodol podľa ustanovenia § 255 ods. 1 CSP a uviedol, že žalobca mal v konaní úspech v 87,35 % (uplatňovaná suma ku dňu vyhlásenia rozsudku 4 086,06 eura, priznaná suma 3 569,42 eura = 3 507,12 + 62,30), žalovaná mala úspech v 12,65 %, žalobca má teda právo na pomernú náhradu trov konania v rozsahu 74,70 % (87,35-12,65).

7. Proti rozsudku v jeho vyhovujúcej časti a v časti náhrady trov konania podala odvolanie žalovaná a žiadala napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie pre nesprávne zistený skutkový stav, nesprávne právne posúdenie veci a inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Uviedla, že súd prvej inštancie nesprávne a nezrozumiteľne určil výšku istiny, ktorú je povinná uhradiť žalobcovi. Poukázala na to, že mesačná splátka údajnej istiny 97,42 eura už zahŕňa aj zmluvne dohodnutý úrok 9,10 %. Výška celkovej istiny pri danej výške splátky je preto podstatne nižšia, ako súd prvej inštancie priznal žalobcovi, ktorý považoval splátky 97,42 eura za istinu. Súd prvej inštancie vyčíslil istinu úveru 7 468,63 eura spolu so zmluvne dohodnutým úrokom (11 725,75 eura). Ak by pôvodný dlžník mal uhradiť v 119 splátkach vo výške 97,42 eura (teda v zmysle napadnutého rozsudku), tak výška istiny (resp. poskytnutého úveru) by bola 11 725,75 eura; úver (istina) však bol poskytnutý iba v sume 7 468,63 eura. Na podporu uvedeného poukázala na rozsudok Krajského súdu v Žiline z 15.6.2016 sp. zn. 6Co/116/2016. Z uvedených dôvodov vyplýva aj to, že súd prvej inštancie nemal žalobcovi priznať zmluvný úrok 62,30 eura a nesprávne vyčíslil aj výšku úrokov z omeškania, okrem iného preto, že vychádzal z nesprávnej sumy istiny jednotlivé splátky úveru, s ktorou mal byť pôvodný dlžník údajne v omeškaní.

8. Podľa žalovanej súd prvej inštancie nebol oprávnený priznať žalobcovi zmluvne dohodnutý úrok a úrok z omeškania aj z dôvodu, že v zmluve o úvere nebola uvedená ročná percentuálna miera nákladov (RPMN). Na predmetný úver sa vzťahoval zákon č. 258/2001 Z.z. v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy o úvere, ktorý ukladal povinnosť uviesť v zmluve o úvere výšku RPMN. Uvedené vyplýva aj z rozsudku Krajského súdu v Prešove z 15.11.2015 sp. zn. 20Co/268/2014. Na predmetný úver sa vzťahuje zákon č. 258/2001 Z.z. aj z toho dôvodu, že išlo o spotrebný úver na čokoľvek (nešlo o úver striktnie viazaný na bývanie, napr. pod hrozbou sankcie odstúpenia od zmluvy), čo bolo uvedené aj v zmluve o postúpení pohľadávky medzi pôvodným veriteľom a žalobcom. Účelové využitie úveru bolo pre pôvodného veriteľa de facto nepodstatné. Absencia RPMN v zmluve úvere bola pritom pre vec zásadná aj z dôvodu, že táto v zmysle judikatúry Súdneho dvora EÚ a vnútroštátnych súdov (vrátane Ústavného súdu SR) tvorí nekalú obchodnú praktiku, ktorá nepožíva právnu ochranu. Súd prvej inštancie napriek tomu túto judikatúru nevzal do úvahy a žalobcovi priznal právnu ochranu, čím vec nesprávne právne posúdil. V tejto súvislosti poukázala aj na ďalšiu nekalú obchodnú praktiku žalobcu, ktorá spočívala v tom, že žalobca požadoval od nej podstatne vyššiu sumu, aká bola na neho postúpená. Pôvodný veriteľ v oznámení o vyhlásení mimoriadnej splatnosti a o ukončení mandátnej správy z 3.9.2013 najskôr požadoval 7 531,16 eura (ktorá zahŕňala istinu spolu s celým príslušenstvom) a v liste z 16.3.2015, ktorý doložila spolu so svojou replikou však od od dlžníka požadoval 9 222,51 eura. Takáto obchodná praktika je považovaná súdmi za klamlivú a nemá požívať právnu ochranu, čo rovnako súd prvej inštancie nevzal do úvahy, žalobcovi priznal právnu ochranu, čím vec nesprávne právne posúdil.

9. Žalovaná ďalej zdôraznila, že nie je v tomto konaní pasívne vecne legitimovaná, pretože žalobca nepreukázal procesne účinným spôsobom, že by (hlavný) dlžník bol písomne vyzvaný na úhradu dlžnej sumy. Žalobca až na pojednávaní 15.2.2017 prvýkrát predložil dôkazy, ktorými mal preukazovať jej pasívnu vecnú legitimáciu, ktorú od začiatku konania dôrazne namietala. Konkrétne predložil oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti a oznámenie o ukončení mandátnej správy z 3.9.2013, spolu s doručenkou, adresované pôvodnému veriteľovi. Vo vzťahu k ostatným údajným výzvam (hlavného) dlžníka na úhradu dlhu žalobca nepredložil doručenkou, pričom doručenie týchto výziev výslovne namietala a teda tento prostriedok procesného útoku včas, ako mu to ukladá ustanovenie § 153 C.s.p.

10. Žalovaná ďalej namietala, že pred vydaním napadnutého rozsudku upozornila súd na to, že žalobca neoprávnené požaduje vyšší úrok z omeškania než mu vyplýva zo zmluvy o úvere a tento sa s týmto argumentom vôbec nevysporiadal. Napadnutý rozsudok je teda nedostatočne odôvodnený a preto došlo k inej vade, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Pokiaľ ide o úrok z omeškania zo splátok pred vyhlásením mimoriadnej splatnosti 8,75 % a 8,5 %, uviedla, že súd prvej inštancie nemal vôbec priznať žalobcovi úrok z omeškania za toto obdobie (pred vyhlásením mimoriadnej splatnosti), pretože v zmluve o úvere chýba údaj o výške RPMN. Okrem toho, aj výška úroku z omeškania bola za obdobie od 1.1.2012 do 31.1.2013 súdom určená nesprávne, pretože za toto obdobie bola iba vo výške 8 %, a nie vo výške 8,75 a 8,5 % .

11. Úrok z omeškania z celej istiny, súd prvej inštancie podľa žalovanej priznal žalobcovi dvakrát a v nesprávnej výške. Súd prvej inštancie priznal žalobcovi najskôr úrok z omeškania z 11 časovo prvých splátok (žalobca požadoval úhradu 36 splátok vo výške 97,42 eura) a potom priznal žalobcovi úrok z omeškania z údajnej istiny 3 507,12 eura (ktorá istinou ani nebola), a ktorá predstavovala súčet všetkých 36 splátok údajnej istiny (36 x 97,42 eura = 3.507,12 eura). Upozornila na to, že 16.10.2013 (prvý deň omeškania so splatením istiny určenej súdom prvej inštancie), bol úrok z omeškania 5 %, ako vyplýva z predloženého výpisu z úveru za obdobie od 1.1.2013 do 31.12.2013, súd však určil úrok z omeškania 8,5 %, hoci ho na inú výšku úrokov z omeškania výslovne upozornila.

12. Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu žiadal napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdiť. S poukazom na ustanovenie § 1 ods. 2 písm. a) zákona č. 258/2001 Z.z. uviedol, že zo zmluvy o úvere vyplýva, že na základe tejto zmluvy bol úverovému dlžníkovi T. A. poskytnutý úver na bývanie, účelom tohto úveru bola rekonštrukcia bytu. Náležitosti označenej zmluvy nie je možné posudzovať podľa zákona č. 258/2001 Z.z., čo správne skonštatoval aj súd prvej inštancie. Z tohto dôvodu považoval tvrdenia žalovanej ohľadom neplatnosti zmluvy a nekalej obchodnej praxe za bezpredmetné, nakoľko nemajú právny základ. Zmluva o úvere jednoznačne spĺňa všetky zákonné náležitosti. Chýbajúci údaj o RPMN nemá za následok posudzovanie tejto zmluvy ako zmluvy bez úrokov a bez poplatkov, nakoľko takúto sankciu s uvedeným nedostatkom spája zákon, ktorý na daný zmluvný vzťah nie je možné vôbec aplikovať.

13. K namietanej pasívnej vecnej legitimácii žalovanej s odkazom na čl. II bod 3 dohody o ručení zo 14.10.2005 uviedol, že dlžník zo zmluvy o úvere bol pred podaním žaloby voči ručiteľovi vyzvaný na splnenie dlhu právnym predchodcom žalobcu, ako aj samotným žalobcom, a to výzvami z 30.7.2013 a 16.3.2015, ktoré predložil v konaní pred súdom prvej inštancie. On ako žalobca, resp. jeho právny predchodca, tak napriek zneniu čl. II bod 1 písm. f) dohody o ručení postupovali podľa ustanovenia § 548 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Túto skutočnosť preukázal aj oznámením o vyhlásení mimoriadnej splatnosti z 3.9.2013, ktoré bolo adresované hlavnému dlžníkovi a ktoré doložil v konaní pred súdom prvej inštancie spolu s doručenkou. Oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti z 3.9.2013 predložil v konaní pred súdom prvej inštancie včas, nakoľko na konanie súdu prvej inštancie nebolo možné v zmysle § 470 ods. 2 C.s.p. aplikovať ustanovenia o sudcovskej koncentrácii. Samotný súd prvej inštancie skonštatoval, že ustanovenia o sudcovskej koncentrácii nebude aplikovať, pretože ide o spotrebiteľský spor (§ 296 C.s.p.). Podotkol, že aj v prípade, ak by súd prvej inštancie na oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti z 3.9.2013 neprihliadal, žaloba by bola v celom rozsahu dôvodná.

14. K nároku na zaplatenie príslušenstva pohľadávky s poukazom na ustanovenia bodu 7.4.2. a 7.4.3. Všeobecných obchodných podmienok uviedol, že z napadnutého rozsudku vyplýva, že súd prvej inštancie mu nepriznal zmluvné úroky od dátumu, kedy došlo k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru. Z tohto dôvodu považoval skutkové tvrdenia žalovanej za zavádzajúce, nedôvodné a bezpredmetné. Súdom prvej inštancie mu bol oprávnené priznaný úrok z jednotlivých splátok úveru do vyhlásenia

mimoriadnej splatnosti. K výške priznaných úrokov z omeškania, ktoré žalovaná namietala, poukázal na čl. IV žaloby z 17.9.2015, kde dostatočne odôvodnil výšku uplatňovaných úrokov z omeškania a k tejto skutočnosti sa vyjadril aj na pojednávaní súdu prvej inštancie. Výška úrokov z omeškania bola uplatnená v súlade s ustanoveniami § 365 veta prvá a § 369 ods. 1 Obchodného zákonníka, § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka a § 3 a §10c nariadenia č. 87/1995 Z.z.

15. Záverom poprel skutkové tvrdenia žalovanej, že súd prvej inštancie mu duplicitne priznal nárok na zaplatenie úroku z omeškania. Súd prvej inštancie mu priznal úroky z jednotlivých splátok splatných do vyhlásenia mimoriadnej splatnosti (t.j. počnúc splatnosťou jednotlivých splátok do 15.10.2013) a úrok z omeškania z 3 507,12 eura od 16.10.2013 do zaplatenia. Súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozsudku dostatočne jasne uviedol v akej výške, za aké obdobie a z akých konkrétnych súm mu priznal nárok úroky z omeškania.

16. Odvolací súd viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379, § 380 ods. 1 CSP) preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti, prejednal odvolanie žalovanej bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) a viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 CSP) dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné. Odvolací súd rozsudok verejne vyhlásil dňa 21.2.2019 (§ 378 ods. 1 CSP a § 219 ods. 3 CSP).

17. Napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie odvolací súd potvrdil, pretože je vecne správny a nakoľko sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozsudku, konštatuje správnosť jeho dôvodov (§ 387 ods. 1 a 2 CSP). Súd prvej inštancie v preskúmvanej veci vykonal podľa odvolacieho súdu náležité dokazovanie potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností pre posúdenie žalobného návrhu. Zhodnotením výsledkov vykonaného dokazovania v súlade s čl. 15 a § 191 ods. 1 CSP podľa odvolacieho súdu na zistený skutkový stav veci aplikoval prislúchajúce zákonné ustanovenia a na základe nich vyvodil aj správne právne závery a dôvody, ktoré ho viedli k rozhodnutiu aj náležite, v súlade s ustanovením § 220 ods. 2 CSP dostatočne a presvedčivo odôvodnil, pričom sa vysporiadal s rozhodujúcimi skutočnosťami podstatnými pre právne posúdenie veci, ako aj so všetkými relevantnými argumentmi sporových strán.

18. Z dokazovania vykonaného súdom prvej inštancie vyplynulo, že právny predchodca žalobcu - Slovenská sporiteľňa, a.s., (banka) a dlžník T. A. XX.XX.XXXX uzatvorili zmluvu o splátkovom úvere, na základe ktorej bol dlžníkovi poskytnutý úver vo výške 7 468,63 eura (225 000,- Sk) na rekonštrukciu bytu. Žalovaná na základe dohody o ručení zo 14.10.2005 prevzala na seba záväzok uspokojiť pohľadávky z predmetnej zmluvy o splátkovom úvere v prípade, ak ich nesplní hlavný dlžník. Dlžník sa zaviazal splatiť úver spolu so zmluvným úrokom v mesačných splátkach po 97,42 eura (2 935,- Sk). Splatnosť prvej splátky bola určená na 1.11.2005 a poslednej 1.9.2015.

19. K námietke žalovanej, že rozhodnutie o istine je nezrozumiteľné odvolací súd poukazuje na odôvodnenie napadnutého rozsudku, s ktorým sa stotožňuje. Súd prvej inštancie uviedol v akej časti bola žalobcovi postúpená pohľadávka a jednoznačne to, že z nej priznal iba žalobcom uplatnenú časť zvyšných dohodnutých 36 splátok po 97,42 eura, t.j. 3 507,12 eura a dospel k správne záveru, že žalobca má právo na doplatenie týchto splátok poskytnutého úveru.

20. Odvolací súd považoval za správne aj posúdenie zmluvného vzťahu založeného zmluvou o splátkovom úvere ako zmluvy spotrebiteľskej, na ktorú sa v zmysle ustanovenia § 2 písm. a) zákona č.258/2001 Z.z. nevzťahuje tento zákon, pretože úver bol poskytnutý na dodatočné alebo ďalšie stavebné úpravy dokončených stavieb a ich údržbu (rekonštrukciu bytu). Skutočnosť, že dlžník si nespĺnil svoju povinnosť vyplývajúcu z úverovej zmluvy preukázať účelovosť čerpania úveru, nemá za následok zmenu charakteru už uzavretej zmluvy, a to ani za tej situácie, že veriteľ bol podľa zmluvy oprávnený zmeniť úrokovú sadzbu na takú, za ktorú sa poskytuje bezúčelové úvery. Pokiaľ dodávateľ so spotrebiteľom uzavreli zmluvu o splátkovom úvere, ktorá síce má charakter spotrebiteľskej zmluvy v zmysle ustanovenia § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka, ale nespadá pod úpravu zákona č.258/2001 Z.z., neplnením tejto zmluvy nemôže spotrebiteľ ako dlžník dosiahnuť zmenu charakteru zmluvy na takú, ktorá je upravená týmto zákonom a klásť na ňu také požiadavky, ktoré pri uzatváraní zmluvy zákonom neboli vyžadované. Z tohto dôvodu odvolací súd nemohol považovať za dôvodnú námietku žalovanej, že chýbajúca RPMN (vyžadovaná zákonom č.258/2001 Z.z. pre spotrebiteľský úver) spôsobuje, že poskytnutý úver je bez úrokov a bez poplatkov.

21. Odvolací súd sa stotožňuje aj s právnym posúdením možnosti dohodnúť kapitalizáciu úrokov a poukazuje na odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie k uplatneným úrokom. Napriek nemožnosti brania úrokov z úrokov (tzv. anatocizmus) súdna prax pripúšťa možnosť dojednaní, že dohodnuté úroky sa stanú súčasťou istiny, teda že budú pripočítané ako civilné plody peňazí (fructus civiles) a následne potom právo veriteľa požadovať, aby dlžník v prípade omeškania s platením takto zvýšenej istiny platil dohodnutú alebo zákonom stanovenú sadzbu úroku z omeškania (rozsudok NS ČR zo dňa 24.3.2014 sp. zn. 35 Odo 101/2002). Pokiaľ súd prvej inštancie s poukazom na ustanovenie čl. II bod 4 uzavretej zmluvy, ktorým sa strany dohodli, že splatné úroky sa dňom ich splatnosti pripíšu k istine a stanú sa jej súčasťou, priznal žalobcovi úroky z omeškania z celej dohodnutej splátky, jeho rozhodnutie bolo správne. Súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozhodnutia vysvetlil ako rozhodol o úrokoch z omeškania a určení ich sadzby vzhľadom na čas vzniku záväzkového vzťahu, pričom žalovaná inú ako zákonnú sadzbu úroku z omeškania nepreukázala. Žalovaná nedôvodne namietala, že súd prvej inštancie jej uložil povinnosť platiť úroky z omeškania dvakrát, najskôr z 11 prvých zameškaných splátok a potom z údajnej istiny 3 507,12 eura, ktorá predstavovala súčet všetkých 36 uplatnených zameškaných splátok údajnej istiny. Prehliadla pritom skutočnosť, že z prvých jedenástich splátok jej súd prvej inštancie priznal úroky z omeškania len do 15.10.2013 a z celého zostatku dlhu 3 507,12 eura až od splatnosti tohto celého zostatku (po zosplatení úveru), t.j. od 16.10.2013 a za toto obdobie už osobitne úroky z omeškania so splatením prvých 11 zmeškaných splátok úveru žalobcovi nepriznal.

22. Odvolací súd v postupe súdu prvej inštancie nezistil ani porušenie rovnosti strán v spore, ktoré malo spočívať v tom, že prihliadol aj na prostriedok procesného útoku (dôkazy o doručení výzvy na plnenie hlavnému dlžníkovi), ktorý žalobca neuplatnil včas, ale až na pojednávaní dňa 15.2.2017, na ktorom prvýkrát predložil dôkazy na preukázanie pasívnej legitímácie žalovanej, ktorú dovtedy namietala. Ustanovenie § 153 ods. 2 CSP umožňuje súdu, na prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany, ktoré strana nepredložila včas, prihliadnuť, najmä ak by to vyžadovalo nariadenie ďalšieho pojednávania alebo vykonanie ďalších úkonov súdu. Tu stanovená sudcovská koncentrácia je v diskrečnej právomoci súdu a zákon neustanovuje, že neskôr uplatnený prostriedok procesného útoku je zakázané zohľadniť, ale len to, že je možné naň neprihliadnuť. Vzhľadom na to, že dané konanie bolo začaté pred účinnosťou Civilného súdneho poriadku, nie je možné v zmysle jeho ustanovenia § 470 ods. 2 použiť ustanovenie § 153 ods. 2 v tejto veci, pretože by to bolo v neprospech strany žalobcu.

23. Žalovaná podľa odvolacieho súdu v podanom odvolaní neuviedla žiadne relevantné skutočnosti, ktorými by preukázala nesprávnosť napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie v napadnutej vyhovujúcej časti a v časti náhrady trov konania. Vzhľadom na to, že odvolací súd nepovažoval ňou uvádzané tvrdenia za také, ktoré by boli spôsobilé privediť zmenu napadnutého rozhodnutia (odvolanie v časti náhrady trov žalovaná odôvodnila len závislosťou od napadnutého vyhovujúceho výroku rozsudku súdu prvej inštancie), rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých častiach ako vecne správny v zmysle § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

24. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa ustanovenia § 396 ods. 1 CSP v spojení s jeho § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 tak, že žalobcovi priznal proti žalovanej plný nárok na náhradu trov odvolacieho konania, nakoľko mal vo veci plný úspech.

25. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).